

Limanul mult dorit

JANETTE OKE, născută în localitatea Champion din provincia canadiană Alberta, în familia numeroasă a unui fermier din prerie, a crescut înconjurată de dragoste și voie bună. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a cunoscut pe Edward, soțul ei, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce au slujit ca pastori în mai multe biserici din Indiana și Canada, soții Oke au petrecut câțiva ani în Calgary, unde Edward a fost cadru universitar, iar Janette a continuat să scrie. Janette Oke a scris peste cincizeci de cărți, atât pentru copii, cât și pentru adulți, cărți ce s-au vândut în peste douăzeci și două de milioane de exemplare.

Soții Oke au trei fii și o fiică, toți căsătoriți, iar acum se bucură de cei doisprezece nepoți ai lor. În prezent, Edward și Janette trăiesc în apropiere de Didsbury, Alberta, și sunt membri activi în biserica locală.

T. DAVIS BUNN, născut în statul Carolina de Nord, este un fost om de afaceri. Pe parcursul carierei sale internaționale, a vizitat peste patruzeci de țări din Europa, Asia și Orientul Mijlociu. Scrierile sale, din care nu lipsesc niciodată romantismul, istoria și intrigile, îi captivează în continuare pe cititorii de toate vârstele și nivelurile de exigență. În prezent, trăiește în Anglia, în apropiere de Oxford, împreună cu soția sa, Isabella.

Janette Oke
&
T. Davis Bunn

Limanul
mult dorit

Traducere de Mihaela Tocuț

Copyright © 2002 by Janette Oke and T. Davis Bunn
Originally published in English under the title
The Beloved Land
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Limanul mult dorit

de Janette Oke și T. Davis Bunn

Copyright © 2012 Editura Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRABB, LARRY

Limanul mult dorit / Janette Oke și T. Davis Bunn ;

trad.: Mihaela Tocuț. - Oradea : Casa Cărții, 2012

ISBN 978-606-8282-50-3

I. Bunn, Davis

II. Tocuț, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Timeia Viman

Coperta: Adrian Mihocaș

Desenul de pe copertă: Andrada Pleșa

Acestea sunt timpuri ce pun la încercare sufletele oamenilor.

Thomas Paine, 1776

Prolog

Gândurile lui Catherine zburau la concertul la care o dusesse tatăl său pe vremea când era copilă. Un amiral aflat în vizită la Halifax adunase de pe vasele flotei sale un grup de muzicieni. Se interpretase atunci muzică de Händel și Purcell la flaut, vioară, violoncel, contrabas și concertină. Deși avea doar nouă ani pe atunci, Catherine își amintea și acum perfect seara aceea. În cinstea amiralului, garnizoana organizase un dineu la care fuseseră invitate și familiile ofițerilor. În policandre, pe mese și în candelabrele de perete ardeau o puzderie de lumânări. Strălucirea salonului o lăsase mută de uimire pe tânăra Catherine, iar muzica o transportase departe, peste mări și oceane, într-un loc pe care îl cunoștea doar din cărți – într-o lume plină de palate somptuoase și de doamne distinse, cu suite de servitori, care se puteau delecta seară de seară cu acordurile minunate ale muzicii și cu astfel de bucate alese.

— La ce te gândești, draga mea? întrebă John Price, oprindu-se în cadrul ușii.

Catherine se întoarse spre bătrân și îi zâmbi.

— Le scriu fetelor.

Reveni cu gândurile în prezent. Aici, în orașelul Georgetown din Noua Scoție, ținutul sălbatic în care își trăise aproape întreaga viață. Un ținut a cărui simplitate contrasta puternic cu fastul și

strălucirea lumii pe care o descoperise în acea seară, pe vremea când era copil.

Era clar că pe tatăl său îl supărau picioarele și șoldurile. Venise singur, șontâc-șontâc, din dormitorul din spate, pipăind cu o mână peretele și proptindu-se cu cealaltă de tot ce întâlnea în cale. Știa drumul cu ochii închiși și cunoștea bine toate punctele de sprijin.

Bătrânul își desprinsese mâna de pe tocul ușii și apucă spătarul canapelei de lângă cămin, iar cu cealaltă mână se sprijini de stâlpul de la mijlocul peretelui. Apoi de spătarul înalt al balansoarului. Apoi, de bufetul care despărțea sufrageria de bucătărie, apoi, de banca lungă pe care erau așezate un lighean și un ulcior cu apă și, în cele din urmă, de tocul ferestrei de lângă masa la care scria fiica sa. Catherine voi să îi sară în ajutor, dar se abținu. Deși în ultima vreme nu se mai mânia decât arareori, bătrânului John îi displăcea teribil ca vreunul dintre ei să se deranjeze din cauza lui. Așa că ținea morțiș nu doar să se descurce singur, ci chiar să dea o mână de ajutor la treburile casei. Ceea ce, dacă e să ne gândim la starea sănătății sale din ultimele șase luni, constituia un adevărat miracol.

John Price se opri în dreptul ferestrei deschise și trase adânc aer în piept, alungând toropeala somnului de după-amiază.

— Ce face Andrew?

— Se odihnește, răspunse Catherine.

Sau, mai bine zis, așa nădăjduia ea. În ultima vreme, sănătatea lui Andrew se șubrezise în mod îngrijorător.

— S-a întins în pat ... Sper să se poată odihni puțin, adăugă femeia cu durere în glas.

John Price îi aruncă fiicei sale o privire pătrunzătoare, apoi se întoarse, luă de pe poliță o cană de tablă și își turnă niște apă de fântână din ulcior.

— Văd că nu prea ai spor la scris, observă el.

Catherine zâmbi.

— Mă gândeam la concertul la care m-ai dus când aveam nouă ani.

— Te înșeli, fata tatei. Aveai doar opt anișori pe atunci. Mai erau două săptămâni până să împlinești nouă ani, spuse bătrânul, luând o înghițitură de apă. S-a cântat muzică de Händel în seara aceea, adăugă el oftând satisfăcut.

— Cum de îți aduci aminte?

— Îmi amintesc mai clar zilele acelea decât ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută.

Își goli cana și o așeză lângă fereastră.

— Arătai ca un îngerăș, continuă el. Ca un adevărat îngerăș. Parcă te văd și acum, cum stăteai îmbrăcată în rochița cea nouă, cu părul tău strălucitor, privind în jur cu ochii mari de uimire.

O bătu ușor pe umăr, apoi se așeză pe scaunul din fața ei.

Catherine folosi conversația drept pretext pentru a lăsa pana din mână. Era o adevărată binecuvântare să descopere această latură sensibilă a tatălui său – sensibilitate pe care acesta începuse să o arate doar acum, la bătrânețe, și care, la drept vorbind, probabil că nici nu existase în trecut. Catherine se întoarse spre el și îi cercetă chipul.

John Price fusese dintotdeauna un bărbat puternic. Deși avea chipul brăzdat de cute adânci și abia mai putea să meargă, bătrânul se ținea la fel de drept ca pe vremea când era ofițer. Totuși, acum, în locul expresiei aspre de odinioară, privirea îi era luminoasă, plină de bunătate, înțelegere și căldură. Era ca și cum Dumnezeu l-ar fi făcut să întinerească iarăși ca vulturul, vorba Psalmilor.

— De ce mă studiezi așa, draga mea? o întrebă el nedumerit.

Catherine își întinse brațul peste masă și îi apucă mâna.

— Mă gândeam că nu am fost niciodată mai apropiați ca acum, răspunse ea.

— O familie trebuie să fie unită în fața greutăților.

— Eu nu mă refeream la Andrew, tată.

— Știu.

Rămase așezat și privi adânc în ochii ei. Nu era nevoie să-i vorbească despre ființa complet schimbată ce sălășluia acum în bătrânul

său trup. Nu era nevoie să-i explice din nou de ce renunțase la strictețea militară cu care privise odinioară religia și viața în general, și nici cum ajunsese să vadă credința cu alți ochi. Catherine știa deja toate acestea.

Privi spre foaia goală din fața fiicei sale. Catherine nu trecuse decât data, „10 martie 1778”, în partea de sus a paginii.

— Până găsești cuvintele potrivite, n-ai vrea să-mi dai o mână de ajutor în curtea din spate?

— Cum să nu! Mă duc să-mi iau șalul.

Capitolul 1

De când se îmbolnăvisese Andrew, bătrânul John ținea morțiș să se deplaseze de unul singur, refuzând orice fel de ajutor, ba mai mult, insista să se facă util în toate felurile posibile. Astfel, ori de câte ori Catherine era prea ocupată pentru a rezolva anumite treburi gospodărești, el era gata să-i sară în ajutor. Într-una din zilele trecute, de pildă, fiica sa îl surprinsese cârpind o pereche de șosete. Episodul fusese de-a dreptul ilar, întrucât bătrânul folosisese atât de multă lână pentru a acoperi gaura, încât probabil că șoseta nici nu i-ar mai fi încăput în cizmă.

Ieșiră împreună în curte. Catherine îl urma îndeaproape, atentă ca nu cumva bătrânul să se împiedice și să cadă. John Price pășea atent pe cărarea plină de gropi, sprijinindu-se cu o mână de peretele casei.

— Iarna a trecut, iar primăvara încă nu a sosit, zise el, privind înapoi spre Catherine. În zilele acestea dintre anotimpuri, totul pare să stea pe loc, în așteptare.

— Așa este, răspunse tărăgănat femeia, meditând la adevărul cuvintelor lui.

Trecuseră patru zile de la ultima ninsoare, iar pe cer se adunau deja nori groși, vestind-o pe următoarea. Totuși, zilele dintre ninsoari erau destul de călduroase pentru a putea ieși din casă. Gheața